

Книгата на Даниил — осемдесет и седем

Разкриване на притчата за десетте девици: едно дълбоко пътешествие през адвентната история

Jeff Pippenger
2024-02-20

Притчата за десетте девици илюстрира опитността на адвентния народ.

„Притчата за десетте девици от Матей 25 също илюстрира опитността на адвентния народ.“ Великата борба, 393.

Милеритовите адвентисти изпълниха притчата до най-малката подробност.

„Често ме насочват към притчата за десетте девици, пет от които бяха мъдри, а пет — неразумни. Тази притча се е изпълнила и ще се изпълни до най-малката подробност, защото има специално приложение за това време и, подобно на вестта на третия ангел, се е изпълнила и ще продължи да бъде настояща истина до края на времето.“ Review and Herald, 19 август 1890 г.

Историята на движението на първия ангел представлява движението на третия ангел, а крайният акцент на притчата е върху това дали девиците притежават елея, който е вестта на късния дъжд.

„Има един свят, който лежи в нечестие, в измама и заблуда, в самата сянка на смъртта — заспал, заспал. Кой изпитват душевни мъки, за да го събудят? Какъв глас може да достигне до него? Умът ми е пренесен в бъдещето, когато ще бъде даден сигналът: „Ето, Младоженецът иде; излезте да Го посрещнете.“ Но някои ще са се забавили да се снабдят с масло за допълване на светилниците си и твърде късно ще открият, че характерът, който е представен чрез маслото, не може да се предава. Това масло е правдата на Христос. То представлява характера, а характерът не може да се предава. Никой човек не може да го придобие за друг. Всеки трябва сам за себе си да придобие характер, очистен от всяко петно на греха.“ Bible Echo, 4 май 1896 г.

„Маслото“ в притчата представлява „характер“, а също и „правдата на Христос“. Осветен характер се изгражда само у онези, които се хранят с Божието Слово.

Освети ги чрез Твоята истина: Твоето слово е истина. Йоан 17:17.

„Маслото“ е също и вестите на Божия Дух.

„Бог бива обезчестяван, когато не приемаме вестите, които Той ни изпраща. Така ние отказваме златното масло, което Той би излял в душите ни, за да бъде предадено на онези, които са в тъмнина.“ Review and Herald, 20 юли 1897 г.

„Маслото“ са вестите на Божието Слово, които предават осветяващото присъствие на Христовата праведност. В притчата за десетте девици, която е също и пророчеството на

Авакум, втора глава, вестта на Среднощния вик, която е вестта за Христовата праведност, както е представена чрез вестта на Джоунс и Уагонър в бунта от 1888 година.

„Господ в Своята велика милост изпрати на Своя народ една най-скъпоценна вест чрез старейшините Уагонър и Джоунс. Тази вест трябваше да представи по-явно пред света въздигнатия Спасител, жертвата за греховете на целия свят. Тя представяше оправдание чрез вяра в Поръчителя; тя канеше хората да приемат Христовата праведност, която се изявява в послушание към всички Божии заповеди. Мнозина бяха изгубили от поглед Исус. Те се нуждаеха очите им да бъдат насочени към Неговата божествена Личност, Неговите заслуги и Неговата неизменна любов към човешкото семейство. Всяка власт е дадена в Неговите ръце, за да може Той да раздава богати дарове на хората, като предава безценния дар на Своята собствена праведност на безпомощния човешки деятел. Това е вестта, която Бог заповяда да бъде дадена на света. Тя е вестта на третия ангел, която трябва да бъде прогласена със силен глас и придружена от изливането на Неговия Дух в голяма мярка.“ Свидетелства към проповедниците, 91.

Вестта е вестта на късния дъжд.

„Късният дъжд трябва да се излее върху Божия народ. Могъщ ангел трябва да слезе от небето и цялата земя да се освети от неговата слава.“ Review and Herald, 21 април 1891 г.

Когато могъщият ангел слезе на 11 септември 2001 г., късният дъжд започна да поръсва и историята на милеритите, както е представена в притчата за десетте девици и във втора глава на Авакум, започна да се повтаря. Тогава Божият народ на последните дни изяде книжката, която беше в ръката на ангела, и по този начин бе върнат към древните пътища на Еремия, и така стана стражите, които трябваше да затръбят предупредителната тръба. Предупреждението на тръбата беше Лаодикийската вест, представена от Исая като силен вик.

Викай с пълен глас, не щади, издигни гласа си като тръба и покажи на Моя народ престъплението му и на дома Яковов греховете му. Исая 58:1.

Реформаторското движение на първия и третия ангел започва във „време на края“. В този момент настъпва „умножаване на знанието“, което ще изпита поколението, живеещо тогава, но едва след като това знание бъде публикувано като формализирана вест. След това формализираната вест бива „овластена“, а овластяването е отбелязано чрез слизането на ангел. Слизането на ангела определя спора на Авакум и две категории започват да разпознават една вест, която е или истинската, или фалшивата вест на късния дъжд. Тогава верните стават Божии стражи, които започват да надават предупредителна тръба чрез своята вест.

Истинската тръбна вест се основава върху светлината, представена върху двете таблици на Авакум. Тя е предупреждението към Лаодикия и предупреждението, което разпознава греховете на Божия народ. Спорът се изостря до първото разочарование, когато едната група се превръща в „събрание на присмивачи“, а истинските стражи биват призвани да се върнат към ревността за вестта, която по-рано проявяваха преди разочарованието. Когато

стражите се завърнаха, те разпознаха, че се намират във „времето на забавянето“ и че вестта, която изглеждаше, че е пропаднала, всъщност щеше да се изпълни, но в Божия ред. Тази вест се развиваше в продължение на кратък период от време (но все пак период от време), и когато вестта идва, тя е представена като вестта на „Среднощния вик“, която е просто усиляване на вестта, започнала да се изпълва със сила, когато ангелът слезе.

С идването на вестта разделението между онези, които бяха приели положението на стражи при слизането на ангела, и онези, които отказаха, беше напълно осъществено. Това разделение обозначава момента, когато печатът се полага върху сто четиридесет и четирите хиляди, преди изливането на късния дъжд без „измерването“, което беше наложено върху късния дъжд, започнал, когато ангелът слезе.

Историята на милеритите е илюстрация на късния дъжд по време на запечатването на сто четиридесет и четирите хиляди. В тази история спорът при Авакум се основаваше върху една истинска и една фалшива вест за късния дъжд. Павел определя едната група като онези, които имат любов към истината, а другата група — като онези, които приемат силно заблуждение, защото нямат любов към истината и защото са повярвали на една „лъжа“.

Милеристкото движение представлява развитие на истината, което нараства в знание и сила от „времето на края“ чак до изливането на Светия Дух при Среднощния вик. Милеристкото движение определи някои конкретни ориентири, които имат своите паралели, като „време на края“, „формализиране“ на вестта, представено чрез „увеличаването на знанието“, „овластяване“ на вестта, отбелязано чрез слизането на ангел, „първо разочарование“, което въвежда притчата за десетте девици, изливане на Светия Дух, представено като „Среднощния вик“, а след това и окончателно „второ разочарование“, при което една диспенсационна врата се „затваря“, а друга диспенсационна врата се „отваря“.

„Бог е дал на вестите от Откровение 14 тяхното място в пророческата линия и тяхното дело не трябва да престане до самия край на историята на тази земя. Първата и втората ангелска вест все още са истина за настоящото време и трябва да вървят успоредно с тази, която следва. Третият ангел прогласява своето предупреждение със силен глас. „След това“, каза Йоан, „видях друг ангел да слиза от небето, който имаше голяма власт; и земята се освети от неговата слава.“ В това осветяване светлината на трите весте е събрана в едно.“ The 1888 Materials, 804.

Милеристкото движение, което е предобраз на движенията на сто четиридесет и четирите хиляди, бе свързано с пророчествата за двете хиляди и триста години и за две хиляди петстотин и двадесетте години от осма глава на Даниил, стихове тринадесет и четиринадесет. „Времето на края“ настъпи при завършека на „седем времена“ на Божието негодувание против северното царство Израил. Формализирането на вестта на Милър през 1831 г. настъпи двеста и двадесет години след издаването на Библията на крал Джеймс.

„Г-н Милър, подобно на онези, подтикнати от тази вест в други страни, първоначално мислеше да изпълни своето поръчение чрез писане и публикуване в обществените вестници и в брошури. Той най-напред публикува възгледите си във Vermont Telegraph,

баптистки вестник, издаван в Брандън, щата Върмонт. Това беше през 1831 година.“
John Loughborough, The Great Second Advent Movement, 120.

Движението на „времето на края“ на третия ангел настъпи през 1989 г., при завършването на сто двадесет и шест години от бунта през 1863 г. „Сто двадесет и шест“ е символ на „седемте времена“. И двете движения започнаха с изпълнение на „седемте времена“.

Вестта на движението на третия ангел бе формализирана през 1996 година с издаването на поредица статии, озаглавена „Времето на края“, които бяха публикувани в списание, наречено „Our Firm Foundation“. Тези статии бяха публикувани двеста и двадесет години след Декларацията за независимост от 1776 година. Вестта и на двете движения бе формализирана двеста и двадесет години след една история, която бе пряко свързана с вестта, достигнала в края на тези двеста и двадесет години.

Числото „двеста и двадесет“ представлява връзката (свързващото звено) между „седемте времена“ на Божието негодувание против южното царство Юда, започнали през 677 г. пр. Хр., и началото на двете хиляди и триста години от осма глава на Даниил, стих четиринадесети, през 457 г. пр. Хр. Числото двеста и двадесет свързва двете пророчества заедно, и двете пророчества бяха представени заедно в основополагащите стихове на адвентизма, а именно Даниил 8:13, 14. В тези стихове Христос представи Себе Си пророчески като „онзи известен светец“, което е преводът на еврейската дума „Палмони“, която означава „Чудният Изчислител“.

Чудният Изчислител въвежда двете видения, които представят двете линии на пророчество, в самите два стиха, които сестра Уайт определя като централния стълб на адвентизма. Началната точка е свързана чрез символичната връзка от двеста и двадесет години с времето, когато те се изпълняват през 1844 година. Втора глава на Авакум завършва с двадесети стих, като по този начин числото „двеста и двадесет“ е отбелязано с различен израз от Чудния Изчислител, защото стихът посочва една първостепенна характеристика на прообразния Ден на умилюванието, който започна на тази дата.

А Господ е в светия Си храм; нека цялата земя мълчи пред Него. Авакум 2:20.

Двата пророчески периода, които представляват централния стълб на адвентизма и които бяха въведени непосредствено от Чудния Броител, са свързани помежду си с двеста и двадесет години; и Исус (Чудният Броител), Който винаги отъждествява края на едно нещо с началото на друго, отбеляза техния завършек на 22 октомври 1844 г. с числото двеста и двадесет.

Движението на първия ангел, както и движението на третия ангел, започна във „време на края“ (съответно 1798 и 1989), където са установени „седемте времена“ от Левит двадесет и шеста глава. Следващият ориентир и в двете истории е отбелязан със завършване на двеста и двадесет години — също пророческа характеристика на „седемте времена“ — понеже началните точки на двете видения (chazon и march) представляват период от двеста и двадесет години, който ги свързва заедно.

Издаването на Библията „Крал Джеймс“ през 1611 г., формализирането на вестта на Милър, както е публикувана във вестника Vermont Telegraph, изготвянето на Декларацията за независимост и публикуването на „The Time of the End“ в списанието Our Firm Foundation — всички те бяха публикации. Началото и края на двата двеста и двадесетгодишни периода представляват публикацията като исторически ориентир. Числото „двеста и двадесет“ е символ на пророческа връзка, а и четирите публикации са свързани чрез това, че са публикации, както и чрез вестта, представена като „увеличаването на знанието“ в съответните им истории.

Библията през 1611 г. представлява предаването на евангелието от небесните дворове към човечеството. Вестта на Милър беше поставена в контекста на времевите пророчества, а двата свещени чертежа на Авакум правят лесно разпознаваемо, че вестта на Милър беше илюстрирана графично чрез линии на историята. „Върмонт“ означава „зелена планина“, а според вдъхновението „зеленото“ е символ на вярата.

„Този сън ми даде надежда. В ума ми зеленото вече представляваше вярата и красотата и простотата на упованието в Бога започнаха да озаряват душата ми.“ Christian Experience and Teachings, 28.

Вестта на Милър бе формулирана и предадена от вярната църква, защото „планина“ в последните дни е „църква“.

И ще се случи в последните дни, че планината на дома Господен ще бъде утвърдена на върха на планините и ще се възвиси над хълмовете; и всички народи ще потекат към нея. И много племена ще отидат и ще кажат: Дойдете, нека възлезем на планината Господня, в дома на Якововия Бог; и Той ще ни научи на Своите пътища, и ние ще ходим в Неговите пътеки; защото от Сион ще излезе законът, и словото Господне — от Ерусалим. Исаия 2:2, 3.

Формализираната изпитваща вест на Милър произлезе от верната църква, а изданието, наречено The Telegraph, представлява вест от небето, както и Библията на крал Джеймс, защото думата „telegraph“, която е съставена от две гръцки думи, означава вест отдалеч. Първата дума (tele) означава „далечен или отдалечен“, а втората дума (grapho) — „да пиша или записвам“. Заедно те означават „да се пише или предава от разстояние“. През 1611 г. Бог, чрез издаването на Библията на крал Джеймс, предаде Своята вест от небето, а в края на двеста и двадесет години вестта на Милър, формализирана за пръв път през 1831 г. във Vermont Telegraph, също предаде Божията вест от небето. Тази вест беше „увеличението на знанието“, което бе отворено в „края на времето“ през 1798 г., и което след това произведе тристепенен изпитващ процес за онова поколение. Тази история беше предобраз на историята на Future for America.

Декларацията за независимост от 1776 година представлява началото на земния звяр от Откровение тринадесета глава. Тя представлява началото на Съединените щати и, като прави това, посочва ограничаването на независимостта в края на Съединените щати. Вестта на Future for America (както подсказва самото име) посочва края, който е предобразен в

началото чрез публикуването на Декларацията за независимост. Двеста и двадесет години по-късно, през 1996 година, служението, което беше издавало списание The Time of the End, получи юридическото лице, което преди това беше наречено Future for America. През същата година беше публикувано списание The Time of the End, съставено от статии, които бяха публикувани в изданието, наречено Our Firm Foundation.

Името на служението Future for America насочва към историята на Декларацията за независимостта, защото това издание отбелязва началото на Съединените щати, а Исус винаги онагледява края чрез началото. Заглавието на изданието — The Time of the End — насочва както към „времето на края“ през 1989 г., така и към края на благодатното време, когато Михаил се изправя. Формализираната в изданието вест (Даниил, единадесета глава, стихове четиридесет до четиридесет и пет) бе разпечатана с разпадането на Съветския съюз през 1989 г. („времето на края“), а стиховете, които бяха разпечатани, представят последователност от история, която се придвижва напред от 1989 г. до първия стих на дванадесета глава, където е посочено изправянето на Михаил и приключването на човешкото благодатно време.

От публикуването на Декларацията за независимост през 1776 година до публикуването на списание „Времето на края“ се равняват двеста и двадесет години, а началото и краят разглеждат едни и същи пророчески теми. Публикуването на „Времето на края“ бе съставено от главите, които първоначално бяха публикувани като статии в изданието „Нашата твърда основа“, и представлява пророческата истина, че без да се държим за основополагащите истини на милеритското движение (което е „нашата твърда основа“), е невъзможно да се разбере „увеличението на знанието“ при „времето на края“ през 1989 година.

Пътният знак, представен като „времето на края“, и пътният знак, който представя „формализирането“ на вестта в паралелните истории на движенията на първия и третия ангел, и двата съдържат пророческите елементи на „седемте времена“ от Левит двадесет и шест. Следващият пътен знак в паралелните истории е упълномощаването на вестта, отбелязано чрез слизането или на ангела от Откровение десета глава, на 11 август 1840 г., или на ангела от Откровение осемнадесета глава, на 11 септември 2001 г. Изпълнението на второто „горко“ от Откровение девета глава доведе ангела от Откровение десета глава, а изпълнението на третото „горко“ от Откровение десета глава доведе ангела от Откровение осемнадесета глава.

В паралелните истории късният дъжд започва да „поръсва“ в момента, когато ангелът слиза. В този момент вестта е „овластена“ чрез потвърждението на предсказаното събитие. За милеритите това беше прекратяването на османското върховенство в изпълнение на времевото пророчество за исляма от второто горко в Откровение, глава девета, стих петнадесети. За движението на сто четиридесет и четирите хиляди това беше „разгневяването на народите“, пророчество за исляма от третото горко, което е във времето на седмата тръба в Откровение десета глава, седми стих, и което се изпълни, когато големите сгради на Ню Йорк бяха съборени.

Всеки от главните ориентири в паралелните истории има пряка връзка с делото на Чудния Изчислител, Който полага Своя подпис върху взаимовръзката между двете видения, които представят две хиляди и триста години и две хиляди петстотин и двадесет години.

Пророческите стражи, които са издигнати при слизането на ангела, надигат предупредителна тръба, която включва вестта към Лаодикия, която през 1856 г. беше пряко свързана с разпечатването на по-голямата светлина на „седемте времена“. Ориентирът на двете плочи на Авакум, представен чрез пионерските карти от 1843 и 1850 г., които и двете графично представят „седемте времена“, се появи между слизането на ангела и „първото разочарование“ във всяка паралелна история.

Ориентирът на „времето на забавянето“ е пряко свързан с несбъднатото предсказание за 1843 г., което беше предсказание за изпълнението както на двете хиляди и триста години, така и на двете хиляди петстотин и двадесет години. Вестта на Среднощния вик беше разпознаването на близкото изпълнение на тези два периода от пророческо време. Затворената диспенсационна „врата“ при последния ориентир обозначава изпълнението на тези два пророчески периода и отбелязва мястото, където започва да звучи седмата, или юбилейната, тръба. Всеки ориентир във всяка история е пряко свързан със „седемте времена“, а „седемте времена“ представляват нишката, която свързва и двете истории, и двете истории представляват вестта на късния дъжд.

Ще продължим това изследване в следващата статия.

„За онези, които се препъват в словото, бидейки непокорни“, Христос е камък на съблазън. Но „камъкът, който зидарите отхвърлиха, той стана глава на ъгъла“. Подобно на отхвърления камък, Христос в Своето земно служение бе понесъл пренебрежение и поругание. Той беше „презрян и отхвърлен от човешките, мъж на скърби и навикнал на печал; ... презрян беше, и ние Го не счетохме за нищо“. Исая 53:3. Но времето наближаваше, когато Той щеше да бъде прославен. Чрез възкресението от мъртвите Той щеше да бъде обявен за „Божия Син със сила“. Римляни 1:4. При Своето второ пришествие Той щеше да се яви като Господ на небето и земята. Онези, които сега се готвеха да Го разпнат, щяха да признаят Неговото величие. Пред вселената отхвърленият камък щеше да стане глава на ъгъла.

„И върху когото падне, ще го строши на прах.“ Хората, които отхвърлиха Христос, скоро щяха да видят града си и народа си разрушени. Тяхната слава щеше да бъде сломена и разпръсната като прах пред вятъра. И какво бе онова, което погуби юдеите? Това бе канарата, която, ако бяха градили върху нея, би била тяхната сигурност. Това бе Божията благодат, презряна; правдата, отхвърлена; милостта, пренебрегната. Хората се поставиха в противодействие на Бога и всичко, което би било тяхното спасение, се превърна в тяхна погибел. Всичко, което Бог бе определил за живот, те намериха, че е за смърт. В разпятието на Христос от юдеите бе включено разрушението на Ерусалим. Кръвта, пролята на Голгота, бе тежестта, която ги повлече към гибел за този свят и за бъдещия свят. Така ще бъде и във великия последен ден, когато съдът ще падне върху отхвърлителите на Божията благодат. Христос, канарата им на препъване, тогава ще им се яви като отмъщаваща планина. Славата на Неговото лице, която за праведните е

живот, за нечестивите ще бъде поглъщащ огън. Поради отхвърлената любов, презряната благодат, грешникът ще бъде погубен.

„Чрез много илюстрации и многократни предупреждения Исус показва какъв щеше да бъде резултатът за юдеите от отхвърлянето на Божия Син. С тези думи Той се обръщаше към всички във всяка епоха, които отказват да Го приемат като свой Изкупител. Всяко предупреждение е за тях. Оскверненият храм, непокорният син, лъжливите лозари, презрителните зидари намират своя съответен образ в опитността на всеки грешник. Ако той не се покае, участта, която те предвещаваха, ще бъде негова.“ Копнежът на вековете, 599, 600.